

Г-жя Дромелъ. Но азъ я зная добръ. Таквазъ добра дъщеря ще принесе една жертвица, за да изпълни най сладка та си длъжностъ.

Максъ. И азъ са надѣвамъ тѣй.

Юлия. Ахъ.

Максъ. (*за себъ си*) Дяволъ ма зель — и мейтъ твърдѣ не ми износиж да са надѣвамъ — ама какво ще правимъ я?

Г-жя Дромелъ. Азъ ще поизлеза да пригледамъ изъ къщи. Понаприказвайте са Вие двама (*отива си*)

ЯВЛЕНИЕ ОСМО.

Юлия. Максъ.

Максъ. (*за себъ си*). Момиче то ма извади вече отъ умъ. Дано бари не са обжрквахъ до край. [*високо*] Ахъ, Юлио, ела дъщи, ела да та пригърна още веднѣжъ. — О колко си любима, напѣта, имашъ очи ... (*за себъ си*) сбирай си умъ тъ, татко! (*високо*) имашъ набожан очи — изражение на душа та. — Юлио, ще ли принесешъ тѣзи жертвѣ отъ любовъ за баща си?

Юлия. Ахъ!

Максъ. Много ли е горчиво?

Юлия. Много, много, Тейко.

Максъ. Може да не е достоенъ той за тебъ. Но за Бога, гдѣ ще намѣришъ други мъжъ, който да заслужи твои те красоти ... (*за себъ си*) сбирай си ума, Тейко.

Юлия. Ласкайте ма — милий отче.

Максъ. Глѣдамъ та съ любовни очи — сирѣчь съ родителски любовни очи. Не вѣрвашъ, дъщи, колко та азъ обикновамъ. Ела да та пригърна още веднѣжъ.

Юлия. (*пригръща го*) О, да ма не отдѣляха вече никогѣ отъ васъ!

Максъ. Наистина ли? Желасшъ ли го! Видѣ щемъ.